

proto nař. rozhodnutí v této části zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se nss musil zabývati jednotlivými námitkami stížnosti.

V dalším vyslovil žal. úřad v nař. rozhodnutí, že vzhledem k tomu, že ani prvá ani druhá pásma č.-ská a h.-ská nejsou přírodním parkem, odpadá důvod rozhodovati o tom, jsou-li druhá pásma (č.-ské a h.-ské) ochrannou plochou pro prvá a je-li třetí pásmo č.-ské ochrannou plochou pro první a druhé pásmo č.-ské, neboť odpadá jakýkoliv důvod pro ponechání těchto ploch, když neexistují plochy, které by vyžadovaly ochrany. V dalším pak uvedl, že nároku na ponechání okolí přírodních krás vůbec není, poněvadž druhá věta § 20 zák. příd. takový nárok nezná; v důsledku toho odpadá i potřeba prováděti důkaz znalci o nutnosti ochranných ploch. Založil tudíž žal. úřad svůj zamítavý výrok stran ponechání ploch, požadovaných jako ochranné pásmo, na dvou důvodech. Proti důvodu, že 2. věta § 20 zák. příd. vlastníku vůbec žádný nárok na ponechání takovýchto ploch neposkytuje a že tudíž zamítnutím žádosti žádné subj. právo st-lichno porušeno býti nemohlo, stížnost námitek neformuluje (§ 18 zák. o ss) a zůstává tudíž výrok žal. úřadu, o tento důvod opřený, stížností nepopřen, takže se stížnost v tomto směru jeví bezdůvodnou a to i pokud vytyká vadnost řízení, spočívající v neslyšení nabídnutých znalců. — — —

Č. 9454.

Pozemková reforma: Stpů není oprávněn »rozhodovati« o tom, zda reální břemeno váznoucí na převzatém majetku přešlo na nové nabyvatele nebo zda vázne dále na nepřevzatém zbytku zabrané nemovitosti.

(Nález ze dne 31. října 1931 č. 14.149.)

V ě c: František H. ve V. proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) o zaknihování reálního břemene na převzatých nemovitostech.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním z 27. června 1929 žádal st-lich u stpů za zaknihování reálního břemene, váznoucího na nemovitostech, které patřily k velkostatku Z., jako součásti velkostatku V., přidělem však přešly na nové nabyvatele; v tomto podání uvedl, že protokolem sepsaným dne 19. listopadu 1923 bylo ustanoveno, že reálné břemeno váznoucí na nemovitostech st-lových ve Z., t. j. povinnost vykazovati a darovati veškeré dřevo potřebné na opravy a znovuzřízení mostu přes parcelu č. . . ., jižně od obce Z., bude přeneseno a zaknihováno novým nabyvatelům půdy v katastrální obci N. a Z.

Nař. výměrem zamítl stpů žádost tu a uvedl ve výměru toto: »Zmíněná břemena (povinnost vykazovati a darovati veškeré dřevo potřebné pro opravy mostu) nejsou zanesena ve vložce č. . . . zem. desk. mor. a

není znám také ani právní titul, podle něhož břemena ta vznikla. V protokole z 22. listopadu 1923 nepředávají také zástupci vlastníka a zástupci stpů-u nepřejímají dotyčné břemeno. Zástupci vlastníka vyslovují pouze žádost, aby byl závazek tento rozvržen na nabyvatele půdy v kat. obci N. a Z. Jest samozřejmé, že břemeno toto, mělo-li býti převzato, představovalo by zkapitalisováno nikoliv investici, tedy přírážku (podle § 43 náhr. zák.), ale naopak povinnost (§ 48 zák. náhr.) vyjádřenou ve srážce na ceně přejímací. Leč cena přejímací (1,278.535'69 Kč a úroky ke dni 15. listopadu 1927, t. j. 253.043'49 Kč) byla vlastníku velkostatku (nebo tímto delegovanému bernímu úřadu ve V.) dne 9. prosince 1927 beze srážky vyplacena. Stpů nevyhověl tedy výše přednesené žádosti o rozvržení břemene toho na nové nabyvatele, a závazek ten nepřevzal. Stpů nemůže tedy břemeno toto, jež zůstává na dále vlastníku velkostatku, knihovně zajistiti. Proti rozhodnutí tomuto není opravného prostředku v řádné cestě instanční.«

O stížnosti uvážil nss:

Při místním jednání z 22. listopadu 1923, jehož předmětem bylo převzetí nemovitostí vypovězených majiteli velkostatku V., domáhali se zástupci vlastníka mezi jiným i toho, aby reální břemeno shora uvedené bylo rozvrženo na nové nabyvatele půdy, aby břemeno toto, zatěžující dosud majetek st-lův, bylo na nové majitele přeneseno a tím vlastník od něho liberován. Šlo tudíž vlastníku o to, aby jeho dosavadní majetek byl převzat resp. přidělen nabyvatelům i s břemenem na něm váznoucím. Téhož domáhal se i žádostí, kterou žal. úřad nař. výměrem zamítl.

Otázku, zda určité břemeno, které vázne na nemovitosti státem převzaté, resp. přidělené, má býti tím, kdo stane se vlastníkem oné nemovitosti, převzato, či zůstane-li váznouti na nepřevzatém a nepřiděleném zbytku zabrané půdy, neřeší stpů jako úřad judikující, nýbrž vystupuje tu jako strana, resp. jako zástupce strany (t. j. státu) a lze tudíž výroky v tomto směru učiněné kvalifikovati toliko jako prohlášení strany, nikoliv však jako rozhodnutí ve smyslu § 2 zákona o ss.

Vzhledem k právě řečenému bylo by tudíž ve výroku stpů-u, když se vyslovuje o tom, má-li určité reální břemeno přejíti na nového nabyvatele nebo má-li neztentčeně trvati dále na nepřevzatém majetku dosavadního vlastníka, zásadně spatřovati toliko prohlášení stpů-u jako strany a nebyla by proti němu vzhledem k ustanovení § 2 zák. o ss stížnost k nss. Avšak v daném případě mluví znění napadeného výměru proti výkladu, že stpů skutečně zde vystupoval a vystupovati chtěl jen ve funkci strany činící určité prohlášení, když se praví, že se žádost o zaknihování zamítá, se zkoumá, zda ono břemeno skutečně existuje a konečně se vyslovuje, že břemeno zůstává na dále vlastníku velkostatku, nehledě ani k tomu, že při právním poučení se tento výměr označuje jako — »rozhodnutí«. Apparuje tudíž nař. výměr celou svojí formou jako rozhodnutí, k jehož vydání však žal. úřad podle shora řečeného oprávněn nebyl.